

hver enkelt By en Vold og Grav, som skiller Byen fra dens Opland. At dette med Rette har vakt meget stærk Misfornejelse, og at den Bevægelse, som i den Anledning har rejst sig inden for Handælsstanden saavel i Kjøbenhavn som i Købstæderne, er vel begrundet; er der al mulig Opfordring til stærkt at fremhæve.

I øvrigt vil jeg endnu sige et Par Ord med Hensyn til selve Telefonloven. Det ærede Medlem for Stubbekjøbing (N. J. Larsen) bemærkede, at efter hans Opfattelse var det en Fejl, at der ikke i Loven er blevet indtrykkelig bestemt noget om Taksterne, særlig altsaa fastsat, at Taksterne ikke maatte gaa ud over en vis Størrelse. Da jeg var Ordfører for Loven, finder jeg mig foranlediget til at udtale, at jeg giver det ærede Medlem Ret i, at saaledes som det nu viser sig, at Tingene ere faldne, er det en Fejl, at Taksterne ikke bleve fastsatte i Loven. Hvis vi nemlig havde forsøgt at sætte Taksterne ind i Loven, vilde Følgen være bleven den, at vi ingen Lov havde faaet, og det vilde have været bedre end at have en Lov, der bliver brugt, saaledes som denne bliver brugt. Det er givet, at et Forsøg paa at fastsætte Taksterne vilde have gjort Loven umulig. Naar der ellers gives Love om Koncessioner, f. Eks. med Hensyn til Sporveje og Jærnbaner, bestemmes det ogsaa deri, at Regeringen har at fastsætte eller godkende Taksterne; men endnu har ingen tænkt sig, at det vilde være praktisk i slige Tilfælde at sætte Taksterne ind i selve Loven. Vi gik her i Tinget dog saa vidt, at vi traf en Forsigtighedsforanstaltning, som ikke er bleven truffet i noget lignende Tilfælde tidligere, nemlig den, at vi vedtog, at Ministeren kun skulde være bemyndiget til at fastsætte Taksterne for indtil 5 Aar ad Gangen. Ellers plejer det at være overladt til Regeringen at fastsætte Taksterne for hele Koncessionstiden. Men selvfølgelig har Loven en Mangel, en Kapitalmangel, og det er den, at den skal bringes til Udførelse af en Regering, som ikke handler i Samklang med Rigsdagen. Det er en Mangel, som hæfter ved enhver Lov, som Rigsdagen under disse Forhold vedtager. Man kan lave en Lov, hvordan man vil, dens Virkning kommer dog i meget væsentlig Grad til at bero paa, hvorledes den bliver bragt til Udførelse. Det foreliggende Tilfælde er et meget beklageligt Eksempel paa, at en Lov ikke er bleven bragt til Udførelse i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke Loven er bleven

givet. Men det bliver næppe det sidste Tilfælde, som vi komme til at opleve.

Scavenius: Mig forekommer det, at det Foredrag, den højtærede Minister holdt i Dag for at forsvare sit ny Takstregulativ for Telefonering her fra Kjøbenhavn, ikke lagde Vægten der, hvor den maa lægges, naar man i det hele vil bedømme den ministerielle Handling, her er Tale om, thi det er ikke og kan ikke være det afgørende, hvorvidt vedkommende Telefonselskab kan have noget Tab eller nogen Gevinst af det ny Telefonregulativ, saa den Udvikling, som den højtærede Minister i saa Henseende kom frem med, synes mig ikke, er Sagen i nogen overordentlig Grad vedkommende — at den berører det, skal indrømmes, men det er ikke det afgørende Punkt, hvor man egentlig skal se Sagens Kerne. Og naar det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) udviklede, hvorledes de ny Takster, skønt de paa mange Punkter paa en sørgelig Maade fordyre Telefonerne, dog maatte siges at gøre Telefoneringen billigere her i Landet end i de fleste andre Lande, saa siger jeg: ja, det er muligt, jeg er ikke sagkyndig paa det Omraade, det er meget muligt, det ærede Medlem har Ret, men det vedrører heller ikke Sagen i nogen Maade, det staar Sagen endnu langt fjernere end det Moment, den højtærede Minister bragte frem. Det, det kommer an paa, det er, hvorledes man i det hele og store har kunnet benytte Telefonen hidtil, og hvor vidt man nu ved de ny Takster vil blive indskrænket i sin Brug af Telefonen eller i alt Fald komme til at betale den dyrere end hidtil. Ulykken er efter min Overbevisning den, at den højtærede Minister har taget et alt overvejende Hensyn til, hvad han opfattede som den almindelige Befolkningens Tary, han har ment, han skulde opdrage Befolkningen til saa vidt mulig at have en lille Telefon i hvert Hus. Ja, det skulde jeg i og for sig ikke have noget imod, men det er i Virkeligheden og i Sandhed ikke Telefonens Opgave. Hvis man vil søge at indrette Telefontaksterne saaledes, at de paa den ene Side tilfredsstille dette Krav at gøre Telefonen saa billig som mulig for det private Forbrug, og saa ved Siden deraf gøre det muligt for Telefonselskabet som Aktieselskab at leve, ja, saa kommer man til et saadant Resultat, som her ligger for, men det er just den fejle Vej, man er gaaet. Det er slet ikke det, der skal frem. Thi dette